

GERDA VAN WAGENINGEN

In de schemering

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Mammie, mijn buik doet zeer,’ klaagde de blonde kleuter, terwijl ze hongerig op de bank bleef zitten.

‘Zomaar ineens?’

‘Ik ben vannacht al uit bed geweest.’

‘Dat heb ik gemerkt. Je wilde bij ons in bed liggen. Ik denk, dat het komt omdat je een beetje opgewonden bent nu we op vakantie gaan. Of misschien heb je iets verkeerdsgesgeten?’

‘Nee, hoor.’ De kleine meid trok een lipje. ‘Oma, heb jij weleens pijn in je buik?’

Sheila van Hagestein keek glimlachend hoe de moeder van haar man het kindje op schoot nam en een hand op het pijnlijke lichaamsdeel legde. ‘Je maakt je te druk, lieverd, dat is het. Hier, oma’s warme hand maakt je buikje meteen weer beter.’

Het kindje keek bedenkelijk, maar zei niets terwijl ze haar duim in haar mond stak en haar hoofdje tegen de warme, vertrouwde schouder

liet liggen. Sheila haastte zich met de laatste weekendtas naar buiten, waar haar man Felix, zoals elke vakantie weer, een wonder verrichtte door alle bagage in de auto te proppen. ‘Het is weer gelukt,’ stelde ze grinnikend vast.

Hij nam de tas van haar over. ‘Zo langzamerhand kan ik meedoen aan het kampioenschap auto volproppen,’ dacht hij. ‘Zou ik daarmee in het Guinness-book of Records kunnen komen, denk je?’

‘Beslist.’ Ze schoot opnieuw in de lach. ‘Oma troost Sanne en ik ga Ewout uit zijn bedje halen.’

‘Het is fijn dat hij nog een lekker dutje heeft gedaan.’

Ze knikte. ‘Gelukkig is het maar een paar uur rijden.’

‘Natuurlijk, lieverd, anders duurt het veel te lang voor de kinderen.’

Binnen huppelde Sanne alweer vrolijk rond en Katrien Bos keek haar schoondochter glimlachend aan. ‘Ik vind het toch zo lief van jullie, dat ik mee mag.’

‘We zijn maar al te blij met je, mam. Als jij niet geregeld op de kinderen paste, zou ik nooit vier dagen in de week kunnen werken.’

‘Maar dat gaat nu hoogst waarschijnlijk ver-

anderen,' zuchtte de oudere vrouw met een trieste blik in haar ogen. 'Nu pa vertrokken is naar zijn vriendin, moet ik mijn eigen brood gaan verdienen, en dat lukt niet met twee dagen per week in de thuiszorg werken, zoals ik dat momenteel doe.'

'Mam, we gaan eerst eens lekker onbezorgd een weekje met elkaar op vakantie,' troostte Sheila met een meewarige blik in haar ogen. 'Daar zijn we allemaal hard aan toe.'

'De Eifel! Daar houd ik van. Glooiende hellingen en niet te hoge bergen, waar oude oma's en kleine kinderen toch niet tegenop komen.'

Sheila schoot in de lach. 'Ik haal nog wat drinken uit de koelkast. Wil je Ewout vast uit bed halen en een schone luier omdoen? Dan kunnen we vertrekken.'

'Natuurlijk.'

Sheila wierp een blik op haar horloge. Tien uur. Mooi. Ze hadden gepland rond dit tijdstip weg te rijden en dat lukte dus aardig.

Nog geen tien minuten later zaten ze in de auto en reed Felix met een slakkengang de straat uit. Een hele week vrij, heerlijk! Het was mei. Sanne zou half oktober naar school gaan, dus dit jaar was het de laatste keer dat ze

ervan konden genieten buiten het hoogseizoen op vakantie te gaan. De meivakantie van de scholen was net achter de rug. Over een paar weken, in de tweede helft van juni, zouden Sheila en Felix met hun gezin nog twee weken naar Frankrijk gaan, net voor de grote vakantie. Nu Ewout er was, met zijn acht maanden een lieve, maar wel erg aanwezige baby die vaker hilde dan zijn zusje ooit had gedaan, was het vaak passen en meten in hun drukke leven. Sheila slaakte een zucht zonder zich dat bewust te zijn.

‘Kwam uit je tenen,’ plaagde Felix.

Ze bloosde ervan. ‘Helemaal vrij! Een hele week lang!’

Al snel verzonk Sheila weer in gedachten. Ze hadden een turbulent jaar achter de rug, zonder meer. De zware bevalling van Ewout, die met een stuitligging was geboren; bijna was die bevalling uitgedraaid op een keizersnede. Haar moeizame herstel van de bevalling, die gepaard was gegaan met hevig bloedverlies. Drie maanden lang had ze uitgeput thuis gezeten vanwege haar zwangerschapsverlof, met een huilbaby en een druk kleuter-tje dat doorlopend aandacht vroeg en het broertje maar moeilijk accepteerde. Net toen

ze een beetje opkrabbelde, in de eindeloos lang durende donkere januarimaand, kreeg Felix binnen zijn bedrijf een andere positie aangeboden. Een mooie promotie, een veel betere positie, maar dat hield wel in dat hij weer net als voor de geboorte van Sanne, vijf dagen per week moest gaan werken. Vier dagen werken was geen optie als hij op wilde klimmen in het bedrijf, daar was hij in de afgelopen jaren wel achter gekomen. Hij had na rijp beraad met Sheila de nieuwe positie aangenomen. Daarbij speelde het financiële aspect een grote rol. Geen carrière maken betekende onvermijdelijk een daarbij behorend veel lager inkomen en sinds ze twee jaar geleden een huis hadden gekocht en hun kosten alsmaar opliepen vanwege de kinderen, konden ze die financiële armslag maar al te goed gebruiken. Natuurlijk, zelf werkte ze vier dagen per week, net als haar man tot voor kort had gedaan, als activiteitenbegeleidster in een tehuis voor psychiatrische patiënten. Dat was mooi en verantwoordelijk, maar ook zwaar werk. Ze hield ervan, maar tegenwoordig kwam ze alle dagen uitgeput thuis. Felix was tot voor kort elke vrijdag vrij geweest, om voor de kinderen te zorgen en hij had op die dag altijd de boodschap-

pen gedaan. Zelf was ze op maandag vrij, zodat ze die dag kon besteden aan het huishouden. Opruimen, schoonmaken, de was doen, wat nu: een vrije dag? Op dinsdag en tijdelijk ook op vrijdag paste haar eigen moeder op de kinderen. Een dag per week vond oma leuk en eigenlijk genoeg. Haar vader genoot sinds kort van zijn pensioen en haar ouders wilden een caravan gaan kopen om volop te gaan genieten van hun 'vrijheid'. Ze wilden niet te veel gebonden zijn door verplichte oppasdagen. De andere twee dagen paste haar schoonmoeder op, zodat hoge kosten voor een crèche hun bespaard bleven en hun kinderen op konden groeien in hun eigen huis, omringd door heel veel liefde en aandacht. Oma's of ouders, die thuis konden zitten met de beroemde theepot, als de kinderen uit school zouden komen. Het beste hebben van alles, zo dachten Felix en Sheila erover, zo dachten ook de meeste van hun vrienden erover. Sommige vriendinnen waren min of meer jaloers op haar. Die moesten hun kinderen wel degelijk naar een dure en meer onpersoonlijke opvang doen, omdat hun moeders niet wilden oppassen of omdat deze zelf werkten. Dan was dat een flinke aanslag op het gezinsbudget! Ze moesten soms

zelfs flink zeuren om de oma's eens in de weekeinden te laten oppassen, als zijzelf eens weg wilden. Nee, zij mocht haar handen dichtknijpen, dat was ze zich maar al te goed bewust! Sheila zuchtte nogmaals, want ze besefte dat dit ging veranderen.

'Nou, nou,' glimlachte haar schoonmoeder vanaf de achterbank, waar Sanne in slaap gesukkeld was zonder verder nog over haar buik te klagen en waar Ewout in zijn stoeltje aandachtig naar buiten zat te kijken. Inmiddels hadden ze de drukte van Barendrecht, waar ze woonden, achter zich gelaten en reden ze over de Haringvlietbrug Brabant in. Sheila staarde naar de grote watervlakte, waar ze nu overheen reden. 'Ik zat aan alle zorgen van het laatste jaar te denken, mam,' bekende ze terwijl ze een beetje schichtig naar haar man keek.

Felix was erg gelukkig met zijn promotie. Hij hield van de uitdaging die zijn nieuwe baan bood. Het had tot spanningen tussen hen beiden geleid, dat hij weer een volledige baan had. Ooit, toen ze besloten dat ze een gezin wilden gaan stichten, had hij haar plechtig beloofd, dat ze lusten en lasten eerlijk samen zouden delen. Allebei vier dagen in de week

werken. Nu maakte hij toch carrière en zij had het geaccepteerd, voornamelijk met haar verstand. Alleen al vanwege de praktische reden, dat ze een ruimer gezinsbudget nodig hadden met een eigen huis en twee opgroeiende kinderen. Maar sinds ze Ewout had gekregen, leek het wel alsof er geen enkele dag meer was geweest, dat ze niet moe was of er geen andere zorgen waren.

Tot overmaat van ramp was hun zes weken geleden een familiedrama overkomen. Haar schoonvader had bot van de ene dag op de andere verklaard dat hij verliefd was geworden op een veel jongere vrouw van kantoor en, het verhaal mocht dan zo oud als de mensheid zijn, hij had gedaan wat zoveel mannen deden als ze op leeftijd kwamen. Hij had zijn echtgenote na vierendertig jaar huwelijk verlaten om een nieuw leven te beginnen met een jongere, slankere, uitdagender vrouw, een die kortom alles had wat hij bij zijn ouder wordende echtgenote van de ene dag op de andere zei te missen. Nee, gepraat kon er niet meer worden. Zijn besluit stond vast. Sterker nog, alles was al achter de rug van Felix' moeder om geregeld. Hij had een appartement gehuurd en zou de helft van de huisraad meenemen om dat

huis te vullen. Voor de volgende dag was al een bestelwagen gehuurd.

Nog voor haar schoonmoeder van de schok bekomen kon zijn, was hij naar boven gegaan om zijn persoonlijke spullen te pakken. Felix, enig kind, was meteen naar zijn moeder gegaan toen die belde. Gelukkig woonde ze aan de andere kant van Barendrecht, hij was er binnen tien minuten. Zijn moeder huilde en was totaal overrompeld en ontredderd. Logisch, zo bot als zijn vader kennelijk zijn vrouw behandelde! Op hoge poten was hij naar boven gegaan waar zijn vader net zijn laatste overhemden in een koffer deed.

Vader en zoon hadden een daverende ruzie gekregen en er waren over en weer zware verwijten gevallen, die niet gemakkelijk zouden worden vergeten. Weekenden lang hadden Sheila en Felix Katrien geholpen, om de leegtes in haar huis, vanwege spullen die haar man had meegenomen, weer zo'n beetje op te vullen. Felix had een dag vrij genomen om met zijn moeder naar een advocaat te gaan en had haar geholpen bankzaken te regelen en alles wat er nog meer aan te pas kwam. Zijn moeder had niet langer op de kinderen kunnen passen tot ze zichzelf een beetje hervonden had en